

Arrest

nr. 237 713 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 23 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 12 november 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam in navolging hiervan op 7 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Alishang van de provincie Laghman. Evenmin werden de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban geloofwaardig geacht. Op 31 januari 2019 weigerde de Raad bij arrest met nummer X eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 10 oktober 2019 diende verzoeker huidig volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart gelogen te hebben over de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België. Zo zou hij in Pakistan hebben verbleven en 11 jaar geleden zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Verzoeker zou gedurende een jaar in zijn geboortestreek hebben verbleven en dan 6 à 7 jaar in Iran hebben gewoond alvorens in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker verklaart tevens dat de door hem vermelde problemen wel degelijk hebben plaatsgevonden. Ter staving van zijn verzoek legt hij volgende documenten neer: de Proof of Registration kaarten (POR kaarten) van hem en zijn vader, zijn Pakistaans diploma en kopies van de taskera's van de dorpschoufden.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering

van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die

de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal terecht benadrukt dat het Commissariaat-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn herkomst uit het district Alishang van de provincie Laghman. Daarnaast oordeelde het Commissariaat-generaal dat verzoekers vluchtmotieven evenmin geloofwaardig waren. Ook de Raad besliste de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat wat betreft verzoekers gewijzigde verklaringen over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn volgende verzoek nieuwe verklaringen aflegt en verklaart doorheen zijn vorige verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over zijn vluchtmotieven, zijn algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt. De commissaris-generaal stelt terecht dat op iemand die internationale bescherming vraagt, de verplichting rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. De commissaris-generaal besluit op dit punt dat uit het geheel van de door verzoekers afgelegde verklaringen blijkt dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker komt thans niet verder dan te herhalen dat hij niet de volledige waarheid heeft verteld bij zijn vorige aanvraag met betrekking tot zijn eerdere verblijfplaatsen en dat hij dit deed op aanraden van kennissen die hem bang maakten. Dit kan ook thans geen verschoning bieden. Van een verzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland te allen tijde correct en volledig inlicht.

Door zijn algemeen betoog dat het niet vreemd is dat hij geen uitgebreide kennis heeft over zijn regio van herkomst in Afghanistan aangezien hij er amper verbleven heeft, hij heeft een lange periode in Pakistan en Iran verbleven, zo stelt hij, gaat verzoeker niet in op volgende concrete motieven van de commissaris-generaal, minstens slaagt hij er niet in er afbreuk aan te doen: "Maar, hoe dan ook dient opgemerkt dat uw gewijzigde verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België niets wijzigen aan de eerdere beoordeling betreffende uw ongeloofwaardige herkomst. Er kan toch verwacht worden dat u toch iets meer had kunnen vertellen over bijvoorbeeld de geografie en de aanwezigheid van de taliban in uw regio. Dit laatste zeker omdat u volhoudt dat u wel de waarheid had verteld over uw problemen met de taliban in het district Alishang van de provincie Laghman. Dat u na uw terugkeer uit Pakistan reeds na een jaar opnieuw zou zijn weggaan en naar Iran zou zijn vertrokken is trouwens een loutere blote bewering (Verklaring Volgend Verzoek dd. 19 december 2019, vraag 15). U legt hiervan immers geen enkel (begin van) bewijs van voor.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Dat u enige tijd in Pakistan hebt verbleven (hetgeen u staakt aan de hand van een Pakistaans diploma, uw POR kaart en deze van uw vader) staat immers niet ter discussie. Uit de kopieën van taskara's van

dorpsoudsten kan niet afgeleid worden dat u daadwerkelijk afkomstig bent uit het district Alishang van de provincie Laghman.”

4.2. Verzoeker betoogt verder dat hij sterk verwesterd is. Hij zet uiteen dat hij 24 jaar oud was toen hij in België aankwam, inmiddels perfect Nederlands spreekt, een bijzonder westers voorkomen heeft en een westerse levensstijl heeft geïnternaliseerd. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad, de ‘UNHCR-guidelines’ van 30 augustus 2018 en getuigenverklaringen die hij verder niet concretiseert, en hij voegt het rapport “Forced Back to Danger, Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan” van Amnesty International toe bij zijn verzoekschrift. Naar zijn mening lijken verwesterde jongemannen tevens in Kaboel, nochtans de meest ‘westerse’ stad van Afghanistan, te worden geïnterviewd en dient met zijn profiel, zijnde een verwesterde jongeman wiens familie Afghanistan al jaren geleden verliet, rekening te worden gehouden. De Raad wijst er echter op dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier in gebreke nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in Europa (anders) gepercipieerd en geïnterviewd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico’s inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad voegt de Raad nog toe dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Bij ’s Raads beschikking van 5 juni 2020 werd de verzoekende partij uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, derde lid van het bijzondere machtenbesluit nummer 19 van 5 mei 2020, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020, binnen een termijn van 15 dagen volgend op het verzenden van deze beschikking een pleitnota over te maken.

Verder wordt in voormelde beschikking de aandacht gevestigd op en de Raad herhaalt thans dat artikel 3, vierde lid van het voormeld bijzondere machtenbesluit luidt als volgt: “Indien geen der partijen een pleitnota heeft overgemaakt binnen de 15 dagen volgend op de verzending van de beschikking, dan worden zij geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en wordt naargelang het geval het beroep ingewilligd of verworpen.”

Uit voormelde bepaling vloeit voort dat de elektronische verzending van de beschikking (overeenkomstig artikel 5 van voornoemd bijzondere machtenbesluit) de voorziene termijn van vijftien dagen laat ingaan. Bijgevolg begint de termijn te lopen de dag die volgt op de dag van verzending van de beschikking.

In casu heeft verzoekende partij geen pleitnota overgemaakt binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking van 5 juni 2020. De pleitnota werd elektronisch verstuurd op 23 juni 2020. De pleitnota werd evenmin aangetekend verzonden. Hieruit volgt dat verzoekende partij, net als de verwerende partij, geacht wordt in te stemmen met de in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS